

บทสวดทำวัตรเย็น แปล

คำบูชาพระรัตนตรัย

โย โส ณะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์ใด, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลส, เพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้ โดยพระองค์เอง,

ลวากขาโต เยนะ ณะคะวะตา ธัมโม พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ตรัสไว้ดีแล้ว,

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ณะคะวะโต สาวะกะสังโฆ พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ปฏิบัติดีแล้ว,

ตัมมะยัง ณะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังขัง, อิมะหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปุชชะยามะ ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอบูชาอย่างยิ่ง ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, พร้อมทั้งพระธรรมและพระสงฆ์, ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้, อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร,

สาธุ โน ภันเต ณะคะวา สุจิระประรินิพพุโตปิ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ, พระผู้มีพระภาคเจ้าแม้ปรินิพพานนานแล้ว, ทรงสร้างคุณอันสำเร็จประโยชน์ไว้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย,

ปัจฉิมาชณะตานุภัมปะมานะสา ทรงมีพระพลภัยอนุเคราะห์แก่พวกข้าพเจ้า, อันเป็นชนรุ่นหลัง,

อิมะ สักกาเร ทุกคะตะปะณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาคู ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า จงรับเครื่องสักการะ, อันเป็นบรรณาการของคนยากทั้งหลายเหล่านี้,

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนาน เทอญ.

อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ ณะคะวา พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลส เพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

พุทัง ณะคะวันตัง อะภิวาเทมิ ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน, (กราบ)

ลวากขาโต ณะคะวะตา ธัมโม พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว

ธัมมัง นะมัสสามิ ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม (กราบ)

สุปะฏิปันโน ณะคะวะโต สาวะกะสังโฆ พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว,

สังขัง นะมามิ ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์ (กราบ)

ปุพพภาคนมการ

(หันหน้า มะยัง พุทธัสสะ ณะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส)

นะโม ตัสสะ ณะคะวะโต, ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า, พระองค์นั้น,

อะระหะโต, ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,

สัมมาสัมพุทธัสสะ, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(ว่า ๓ จบ)

พุทธานุสสติ

(หันหน้า มะยัง พุทธานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส)

ตั้ง โข ปะนะ ณะคะวันตัง เอวัง กัลยาโณ กิตติสัทโท อัพภูคคะโต, ก็กิตติศัพท์อันงามของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ได้ฟังไปแล้ว, อย่างนี้ว่า,

อิตปิ โส ณะคะวา เพราะเหตุอย่างนี้, พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น,

อะระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส,

สัมมาสัมพุทธโธ, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง
 วิชชาจะระณะสัมปันโน, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ,
 สุกะโต, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,
 โลกะวิทู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,
 อเนตตะโร ปุริสัทธัมมสาระถิ เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,
 สัตถา เทวะมนุสสานัง เป็นครูผู้สอน ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,
 พุทโธ เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม,
 ภาวะควาตี เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้.

พุทธาภิศิติ

(หันทะ มะยัง พุทธาภิศิติง กะโรมะ เส)

พุทธวาระหันตะวะระระตาทิกุณาภียุตโต พระพุทธเจ้าประกอบด้วยคุณ, มีความประเสริฐแห่ง
 อรหันตคุณ เป็นต้น,

สุทธาภิญาณะกะรุณาหิ สะมาคะตัตโต มีพระองค์อันประกอบด้วยพระญาณ, และพระกรุณาอัน
 บริสุทธิ์,

โพเธสิ โย สุขะนะตัง กะมะลังวะ สุโร พระองค์ใด ทรงกระทำชนที่ดีให้เบิกบาน, ดุจอาทิตย์ทำ
 บัวให้บาน,

วันทามะหัง ตะมะระณัง สิระสา ชิเนนทัง ข้าพเจ้าไหว้พระชินสีห์, ผู้ไม่มีกิเลส พระองค์นั้น,
 ด้วยเศียรเกล้า,

พุทโธ โย สัพพะปาณินัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง พระพุทธเจ้า พระองค์ใด, เป็นสรณะอัน
 เกษมสูงสุด ของสัตว์ทั้งหลาย,

ปะฐะมานุสสะตัญญานัง วันทามิ ตัง สิระนะหัง ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น,
 อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์หนึ่งด้วยเศียรเกล้า,

พุทฺธสสาหฺสฺมิ ทาโส (ทาสี) วะ พุทโธ เม สามิกิสสะโร, ข้าพเจ้าเป็นทาส (หญิงว่า เป็นทาสี)
 ของพระพุทธเจ้า, พระพุทธเจ้าเป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า,

พุทโธ ทุกข์สสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตฺตสสะ เม, พระพุทธเจ้าเป็นเครื่องกำจัดทุกข์,
 และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,

พุทฺธสสาหฺง นียยาเทมิ สะริรัญชีวิตฺตัญจิทัง, ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แต่พระพุทธเจ้า,
 วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ พุทฺธสเสวะ สุโพธิตัง, ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพาศติดตาม, ซึ่ง
 ความตรัสรู้ดีของพระพุทธเจ้า,

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง พุทโธ เม สะระณัง ะรัง, สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี,
 พระพุทธเจ้าเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,

เอาเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัชฌะยยัง สัตถุ สาสะเน, ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้, ข้าพเจ้าพึงเจริญ
 ในพระศาสนา ของพระศาสดา,

พุทฺธัง เม วันทมะมานะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ ซึ่ง
 พระพุทธเจ้า, ได้ชวนชวายนบุญใดในบัดนี้,

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาhesุจ ตัสสะ เตชะสา อันตรายทังปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้าด้วยเดช
 แห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจาเยนะ วะ เจตะสา วา ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,
 พุทธะ กุภัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง กรรมนํติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระพุทธรเจ้า,
 พุทธะ ปะภิกคัมหะตุ อัจจะยันตัง ขอพระพุทธรเจ้า จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,
 กาลันตะเร สัจจะริตุง วะ พุทธะ เพื่อการสำรวมระวัง ในพระพุทธรเจ้า ในกาลต่อไป.

ธัมมานุสสติ

(หันทะ มะยัง ธัมมานุสสตินะยัง กะโรมะ เส)

ลํวากขาโต ณะคะวะตา ธัมโม พระธรรมเป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ได้ตรัสไว้ดีแล้ว,
 สันทิฏฐิโก เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง,
 อะกาลิโก เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ ไม่จำกัดกาล,
 เอหิปัสสิโก เป็นสิ่งที่ควรกล่าวแก่ผู้อื่นว่า, ท่านจงมาดูเถิด,
 โอปะนะยิโก เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,
 ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ, เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน ดังนี้

ธัมมาภิศติ

(หันทะ มะยัง ธัมมาภิศติง กะโรมะ เส)

ลํวากขาตะตาทีคุณะโยคะวะเสนะ เสโย พระธรรมเป็นสิ่งที่ประเสริฐเพราะประกอบด้วยคุณ, คือ
 ความที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้วเป็นต้น,

โย มัคคะปากะปริยัตติวิโมกขะเนโท เป็นธรรมอันจำแนก เป็นมรรค ผล ปรียัติ และนิพพาน,
 ธัมโม กุโลกะปะตะนา ตะทะธาริธาริ เป็นธรรมทรงไว้ซึ่งผู้ทรงธรรม, จากการตกไปสู่โลกที่ชั่ว,
 วันทามะหัง ตะมะหะรัง ะระธัมมะเมตัง ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมอันประเสริฐนั้น, อันเป็น
 เครื่องขจัดเสียซึ่งความมืด,

ธัมโม โย สัพพะปาณินัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง, พระธรรมใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของ
 สัตว์ทั้งหลาย,

พุทธานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิระนะหัง, ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น, อันเป็นที่ตั้งแห่ง
 ความระลึกองค์ที่สองด้วยเศียรเกล้า,

ธัมมัสสาหํ สมิ ทาโส (ทาสี) ะ ธัมโม เม สามิกิสสะโร, ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระธรรม, พระ
 ธรรมเป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า,

ธัมโม ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม, พระธรรมเป็นเครื่องกำจัดทุกข์, และ
 ทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,

ธัมมัสสาหัง นิยยาเทมิ สะริริญชีวิตัญจิหัง, ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แต่พระธรรม,
 วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ ธัมมัสเสวะ สุธัมมะตัง, ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ จักประพฤติดตาม, ซึ่ง
 ความดีงามของพระธรรม,

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง ธัมโม เม สะระณัง ะรัง สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี, พระธรรม
 เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัชฌะเยยัง สัตถุ สาสะเน, ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้, ข้าพเจ้าพึงเจริญ
 ในพระศาสนา ของพระศาสดา,

ธัมมัง เม วันทมาเนนะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิระ ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ ซึ่งพระธรรม,
 ได้ชวนชวายนบุญใดในบัดนี้,

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาhesง ตัสสะ เตชะสา อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า, ด้วย
เดชแห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจาเยนะ วะ เจตตะสา วา, ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,
ธัมเม กัมมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง, กรรมน่าดีเทียบอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระธรรม,
ธัมโม ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง, ขอพระธรรม จงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,
กาลันตะเร สังวะริตุง วะ ธัมเม. เพื่อการสำรวมระวัง ในพระธรรม ในกาลต่อไป.

สังฆานุสสติ

(หันพระ ะยัง สังฆานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส)

สุปะฏิปันโน ะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมูไต่, ปฏิบัติดีแล้ว,
อุชุปะฏิปันโน ะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, หมูไต่, ปฏิบัติตรง
แล้ว,

ญายะปะฏิปันโน ะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมูไต่,
ปฏิบัติเพื่อธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,

สามิจีปะฏิปันโน ะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมูไต่,
ปฏิบัติสมควรแล้ว

ยะทิทัง, ได้แก่บุคคลเหล่านี้ คือ,

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่,

อัญญะ ปุริสะปุคคะลา, นับเรียงตัวบุรุษ ได้ ๘ บุรุษ,

เอสะ ะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, นั้นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า,

อาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,

ปาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ,

ทักขิเนยโย, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน,

อัญชะลิกะระณิโย, เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี,

อะนุตตะรัง ปุญญกัเขตตัง โลกัสสาติ เป็นนื่อนาบุญของโลก, ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้

สังฆากิตีติ

(หันพระ ะยัง สังฆากิตีติ กะโรมะ เส)

สัทธัมมะโช สุปะฏิปัตติคณาติยุตโต, พระสงฆ์ที่เกิดโดยพระสัทธรรม, ประกอบด้วยคุณมีความ
ปฏิบัติดีเป็นต้น,

โยภุสัพพะโร อะริยะปุคคะละสังฆะเสฏโฐ, เป็นหมู่แห่งพระอริยบุคคลอันประเสริฐแปดจำพวก,

สีลาธิธัมมะปะวะราสะยะกายะจิตโต, มีกายและจิต อันอาศัยธรรมมีศีลเป็นต้นอันบรร,

วันทามะหัง ตะมะรียานะ คะณัง สุตุทัง ข้าพเจ้าไหว้หมู่แห่งพระอริยเจ้าเหล่านั้น, อันบริสุทธิ์

ด้วยดี,

สังโฆ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง พระสงฆ์หมู่ไต่, เป็นสรณะอันเกษม

สูงสุด ของสัตว์ทั้งหลาย,

ตะตยานุสสะติภูฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น, อันเป็นที่ตั้งแห่งความ

ระลึกองค์ที่สาม ด้วยเศียรเกล้า,

สังฆัสสหาหังมิ ทาโส (ทาสิ) วะ สังโฆ เม สามิกิสสะโร ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระสงฆ์, พระสงฆ์
เป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า,

สังโฆ ทุกข์สสะ ฆาตา จะ วิธาดา จะ หิตัสสะ เม พระสงฆ์เป็นเครื่องกำจัดทุกข์, และ
ทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,

สังฆัสสหาหัง นิยยาเทมิ สรรีรัญชีวัตถุจิหัง ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แต่พระสงฆ์,
วันทันทอหัง (ตีหัง) จะริสสามิ สังฆัสโสปะภูปีนนะตัง ข้าพเจ้าผู้ให้อยู่จักประพฤติตาม, ซึ่ง
ความปฏิบัติดี ของพระสงฆ์,

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง สังโฆ เม สรรณัง ะรัง, สรรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี, พระสงฆ์
เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัชฌเมยยัง สัตถุ สาสะเน, ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้, ข้าพเจ้าพึงเจริญ
ในพระศาสนา ของพระศาสดา,

สังฆัง เม วันทะมาเนนะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ, ข้าพเจ้าผู้ให้อยู่ ซึ่งพระสงฆ์,
ได้ชวนชวายนุญใด ในบัดนี้,

สัพเพปิ อันตระยาเย เม มาหะสุง ตัสสะ เตชะสา, อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า,
ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจาเย วะ เจตะสา วา, ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,

สังฆะ กุภัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง, กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระสงฆ์,

สังโฆ ปะภูคคัมหะตุ อัจจะยันตัง, ขอพระสงฆ์ จงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ สังฆะ. เพื่อการสำรวมระวัง ในพระสงฆ์ ในกาลต่อไป.

อดีตปัจจะเวกขณปาฐะ

(หันทะ มะยัง อะติตะปัจจะเวกขณะ ปาฐัง ภาณามะ เส)

อัสชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต์วา ยัง จิวะรัง ปะริภุตตัง, จิวรใด อันเรานุ่งห่มแล้วไม่ทันพิจารณา
ในวันนี้

ตัง ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะภูฆาตายะ, จิวรนั้น เรานุ่งห่มแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณหัสสะ ปะภูฆาตายะ, เพื่อบำบัดความร้อน,

ทั้งสะมะกะสะวาตตะปะสิริงสะปะสัมผัสสถานัง ปะภูฆาตายะ, เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหล็บบ
ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ หิริโกปิณะปะภูจฉาทะนัตถัง, และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะ อันให้เกิดความละอาย,

อัสชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต์วา โย ปินทะปาโต ปะริภุตโต, บิณฑบาตใด อันเรารับแล้วไม่ทัน
พิจารณาในวันนี้,

โส เนวะ ทวายะ, บิณฑบาตนั้น เรารับแล้ว ไม่ใช่เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน,

นะ มะทายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมาเมามัน เกิดกำลังพลังทางกาย,

นะ มัณทะนายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับ,

นะ วิภูสะนายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง,

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อการตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้,

ยาปะนายะ, เพื่อความเป็นไปได้ของอัตภาพนี้ด้วย,
 วิหิงสุประตติยา, เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย,
 พรัหฺมะจะรียานุกคະหยาสะ, เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์,
 อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะฏิหังขามิ, ด้วยการทำอย่างนี้, เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกข์เวทนาเก่าคือ
 ความทิว,

นะวัณจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ, และไม่ทำทุกข์เวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น,
 ยาตฺตรา จะ เม ภาวสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสฺวิหาโร จาติ อนึ่ง ความเป็นไปได้โดยสะดวกแห่ง
 อัตภาพนี้ด้วย, ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย, และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย, จักมีแก่เราดังนี้
 อັชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตฺวา ยัง เสนาสะนัง ปะริกฺตตัง, เสนาสะนเด อันเราใช้สอยแล้ว ไม่
 ทันทพิจารณา ในวันนี้,

ตัง ยาวะเทวะ สิตฺสสะ ปะฏิฆาตายะ, เสนาสะนนั้น เราใช้สอยแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,
 อุณฺหสสะ ปะฏิฆาตายะ, เพื่อบำบัดความร้อน,
 ทังสะมะกะสะวาตตะปะสริงสะปะสัสมัสนันัง ปะฏิฆาตายะ, เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ
 ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ อุตฺตปะริสสะยะวิโนทะนัง ปะฏิสฺลลานารามตัง เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมี
 จากดินฟ้าอากาศ, และเพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้, ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา,

อັชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตฺวา โย คิลานะปัจจะยะเกสฺสชะปะริกฺขาโร ปะริกฺตโต, คิลานเกสฺส
 บริหารใด อันเราบริโภคนแล้ว ไม่ทันทพิจารณา ในวันนี้,

โส ยาวะเทวะ อุปปันนัง เวยยาพาธิกานัง เวทะนัง ปะฏิฆาตายะ, คิลานเกสฺสบริหารนั้น
 เราบริโภคนแล้ว, เพียงเพื่อบำบัดทุกข์เวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้ว, มีอาพาธต่างๆ เป็นมูล,
 อັพฺยาปัชชะปะระมะตยาติ เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็นอย่างยิ่ง, ดังนี้.

บทกรวดน้ำอิมินา หรืออุทิสสนาธิฏฐานคาถา

(หันทะ มะยัง อุทิสสะนาธิฏฐานะคาถาโย ภาณมะ เส)

อิมินา ปุณฺณกะมฺเมนะ ด้วยบุญนี้ อุทิศให้

อุปฺชฌายา คุณุตตะรา อุปฺชฌาย์ ผู้เลิศคุณ

อาจริยูปะการา จะ และอาจารย์ ผู้เกื้อหนุน

มาตาปิตา จะ ญาตะกา (บิดา มารดา) ทั้งพ่อแม่ และปวงญาติ (ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า)

สุริโย จันตีมา ราชา สุรยจันท์ และราชา

คุณะวันตา นะราปี จะ ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ

พรัหฺมะมารา จะ อินทา จะ พรหมมาร และอินทราช

โลกะปาสา จะ เทวะตา ทั้งเทพและโลกบาล

ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ ยมราช มนุษย์มิตร

มัชฌัตตา เวริกาปี จะ ผู้เป็นกลาง ผู้จงผลาญ

สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ ขอให้เป็นผู้สุขสันต์ ทุกถ้วนหน้าอย่างทุกข์ทน

ปุณฺณานิ ปะกะทานิ เม บุญผ่องที่ข้าพเจ้าทำ จงช่วยอำนวยสุขผล

สุขัง จะ ติวริัง เทนตุ ให้สุข สามอย่างสิ้น

ชิปปัง ปาเปละ โว มะตัง ให้ลุลึงนิพพานพลัน

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ ด้วยบุญนี้
 อิมินา อุททิสเณ จะ แลอุททิให้ปวงสัตว์
 ขิปปาหัง สุลละเน เจวะ เราพลันได้ซึ่งการตัด
 ตัณหุปาทานะเลทนะนัง ตัวตัณหา อุปาทาน
 เย สันตानเน ทินา ธัมมา สิ่งชั่ว ในดวงใจ
 ยาวะ นิพพานะโต มะมัง กว่าเราจะถึงนิพพาน
 นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ มลายสิ้น จากสันดาน
 ยัตถะ ชาโต ภาเว ภาเว ทุกๆ ภพที่เราเกิด
 อุกุจิตตัง สะติปัญญา มีจิตตรง และสติทั้งปัญญาอันประเสริฐ
 สัลเลโข วิริยัมหิโน พร้อมทั้งความเพียรเลิศเป็นเครื่องชูดกิเลสหาย
 มารรา ละภันตุ โนกาสัง โอกาส อย่าพึงมีแก่หมู่มารสิ้นทั้งหลาย
 กาทุญจะ วิริเยสุ เม เป็นช่องประทุษร้าย ทำลายล้าง ความเพียรจม
 พุทธาทิปะวะโร นาโถ พระพุทธผู้บรรณาถ
 ธัมโม นาโถ ะรุตตะโม พระธรรมที่พึงอุดม
 นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ พระปัจเจกพระพุทธสมบพ
 สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง พระสงฆ์ที่พึงผยอง
 เตโสตะมานุภาเวนะ ด้วยอานุกาพนัน
 มาโรกาสัง ละภันตุ มา ฯ ขอหมู่มาร อย่าได้ช่อง
 ทะสะปุญญาภาเวนะ ด้วยเดชบุญ ทั้งสืบป้อง
 มาโรกาสัง ละภันตุ มา อย่าเปิดโอกาสแก่มารเทอญ.

(บทสวดทำวัตรเย็น จบ)